

РЕШЕНИЕ

№ 27635

гр. София, 18.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2525** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 45б, ал. 1, т. 3 от Закона за убежището и бежанците, вр. чл. 145 – 178 от АПК.

АССГ е сезиран с жалба от М. Н. Х., гражданин на Л., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. Л. Д. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу решение № РПЗТ – 7 / 06.02.2025 г. на Председателя на ДАБ, с което е продължено настаняването на жалбоподателя в помещение от затворен тип към РПЦ - С. до отпадане на основаниято или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

В жалбата е посочено, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Изложено е, че административният орган декларативно се е позовал на писмо от ДАНС с вх. № КП – 04 – 826 / 05.02.2025 г., според което М. Н. Х. представлява заплаха за националната сигурност и е преценил, че то представлява достатъчно основание за прилагане на мерките по чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ. Жалбоподателят счита, че няма реално преразглеждане на така предприетата мярка и твърдяната заплаха за националната сигурност не е преценена в контекста на личното му поведение. Пзовава се на практика на СЕС в тази насока. Счита, че административният орган следва да изложи собствени мотиви, в които да анализира становището на ДАНС и мерките, свързани с националната сигурност следва да бъдат преразгледани в състезателно производство, което в случая не е направено. Изтъква се в жалбата, че писмото на ДАНС, на което се позовава административният орган не е предоставено за запознаване на жалбоподателя и по този начин той е възпрепятстван да организира ефективно защитата си. Поддържа се, че освен цитираното писмо административният орган не е събрал и

анализирал никакви други доказателства относно продължителността на пребиваването на жалбоподателя в страната, създадените социални контакти и положените усилия за интегрирането му в обществото. На последно място е отразено, че решението на ДАБ не съответства на целта на закона, като нарушава изискванията на чл.45б, ал.1, т.3 ЗУБ да е „временно“ и за „възможно най-кратък срок“, независимо че производството по предоставяне на международна закрила не е приключило в сроковете по ЗУБ не по негова вина. При тези съображения се иска оспорения административен акт да бъде отменен.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Д. от САК. Поддържа жалбата и иска от съда административният акт да бъде отменен. Претендира разноски.

Ответникът - Председател на ДАБ при МС – [населено място], редовно призован, представлява се от юрисконсулт К..

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител за участие в съдебното производство и не изразява становище по съществото на спора.

Съдът, след като съобрази доводите и съображенията на страните, и представените писмени доказателства по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.06.2024 г. в Държавна агенция за бежанците при МС е постъпила молба с вх. № ЦУ – 15 – 196 / 07.06.2024 г., с която М. Н. Х., гражданин на Л., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], от мъжки пол, етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – мюсюлманин – шиит, е отправил искане да му бъде предоставена международна закрила в Република България. Молбата за закрила се явява втора по ред.

Първоначално чуждият гражданин е подал молба за международна закрила в Република България на дата 29.11.2023 г. и на същата дата е регистриран като лице, търсещо закрила в Република България. Личните данни на чужденеца са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В хода на административното производство, в ДАБ при МС е постъпило писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ с вх. № 2 – 154 от 04.12.2023 г., според което М. Н. Х. представлява заплаха за националната сигурност и трябва да бъде настанен в помещение от затворен тип по време на производството по разглеждане на молбата му за предоставяне на международна закрила. Според мотивите на оспореното решение, преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително правомощие на ДАНС. Становището е обвързващо за административния орган. Органът действа в условията на обвързана компетентност. С решение № РПЗТ – 41 / 06.12.2023 г. на Председателя на ДАБ, Н. е бил настанен в помещение от закрит тип. В хода на административното производство Н. е подал молба, че се отказва от молбата си за закрила. С решение № 22459 от 14.12.2023 г. производството по отношение на М. Н. Х. е прекратено.

На 07.06.2024 г. в ДАБ при МС е постъпила молба с вх. № ЦУ – 15 – 196 / 07.06.2024 г., с която М. Х. Н. е отправил искане да му бъде предоставена международна закрила. Отправено е ново искане до ДАНС да изразят становище. В отговор, с писмо с вх. № ЦУ – 05 – 180 / 12.06.2024 г. ДАНС информират, че към настоящия момент за чужденеца не са отпаднали основанията за настаняване в ПЗТ. В мотивите на оспорения акт е посочено, че по силата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от Закона за ДАНС, агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за международна закрила – за статут на бежанец, за хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ.

С решение № РПЗТ – 42 / 20.06.2024 г. на Председателя на ДАБ, жалбоподателят е настанен в помещение от затворен тип към РПЦ - С. до отпадане на основанията или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила. Решението е

оспорено от жалбоподателя и с решение № 14047/07.08.2024 г. по адм.д. № 6756/2024 г. по описа на АССГ жалбата е отхвърлена.

На 30.01.2025 г. в ДАБ при МС е постъпила молба с вх. № КП – 04 – 689 / 30.01.2025 г., с която М. Н. Х. е отправил искане да бъде преразгледано решение № РПЗТ – 42 / 20.06.2024 г. Отправено е ново искане до ДАНС за становище. В отговор, с писмо с вх. № КП – 04 – 826 / 05.02.2025 г. ДАНС информират, че към настоящия момент за чужденеца не са отпаднали основанията за настаняване в ПЗТ. В мотивите на оспорения акт е посочено, че по силата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от Закона за ДАНС, агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за международна закрила – за статут на бежанец, за хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ.

Прието е от административния орган, че са налице предпоставките на чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно тази разпоредба чужденец, който търси международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най – кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност. Административният орган формира своите мотиви, като се позовава на Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, като посочва, че мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаване на индивидуалния административен акт. Извършена е преценка, че М. Н. Х. е пълнолетно лице и не принадлежи към уязвима група по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ. Отразено е, че задържането на кандидат за международна закрила в център от затворен тип се преразглежда периодично при възникването на относими обстоятелства или получаването на нова информация, засягаща законосъобразността на задържането. Преценено е, че с оглед наличната информация от ДАНС, следва да се даде превес на обществения интерес за защита на националната сигурност пред личния интерес на жалбоподателя.

В резултат от събраните доказателства и при посочените по – горе мотиви административният орган, след преразглеждане на решение № РПЗТ – 42 / 20.06.2024 г. и обсъждане на горните съображения е издал решение № РПЗТ – 7 / 06.02.2025 г. на Председателя на ДАБ, с което е продължено настаняването на жалбоподателя в помещение от затворен тип към РПЦ - С.. Недоволен от този акт жалбоподателят го оспорва пред АССГ.

В хода на съдебното производство са представени свидетелство за съдимост на жалбоподателя, според което същият е неосъждан; свидетелство за сключен религиозен брак между жалбоподателя и К. Д.; копие на удостоверение от регистъра за гражданско състояние към МВнР-Л. и удостоверение за признаване на религиозен брак, издадени от посолството на Р. Л. в Р. България; доклад на БХК; сравнителен анализ, Правилник за настаняване и вътрешния ред в ПЗТ към ТП на ДАБ при ВС; статия; преводи на доклади на Комитета срещу изтезанията на Съвета на Европа за 2024 г. и 2025 г.; доклад на националния превантивен механизъм за извършени проверки в структури на Дирекция „Миграция“ към МВР и ДАБ – МС.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето К. Б. Д., която заявява, че познава жалбоподателя от миналата година, юни месец. Запознали са се чрез общи познати. Твърди, че с жалбоподателя имат сключен религиозен брак, като документът за това е представен пред шериатския съд в Л., за да бъде признат в Л. за равен на граждански брак. Със семейството на жалбоподателя са в добри взаимоотношения. Твърди, че не я е карал да се съобразява с мюсюлманската религия, заедно с цялото семейство я приемат, въпреки че аз е православна християнка. Няма информация жалбоподателят да е участвал в организации, които могат да бъдат определени като тайни, напротив избягва контактите с такива организации в Л.. Знае, че жалбоподателят е добре интегриран в ПЗТ, където е настанен, няма проблеми с останалите настанени там и подпомага комуникацията на

служителите с тях, тъй като знае няколко езика и понастоящем учи български език. Св. Д. заявява, че живее и работи в [населено място] като адвокат, което ѝ позволява да посещава жалбоподателя ежедневно в ПЗТ.

Във връзка с твърденията на св. Д. за сключен религиозен брак с жалбоподателя, следва да се има предвид, че доколкото в Република България единственият валиден и признат от закона брак между мъж и жена е гражданският брак, сключен по съответния ред, за което се издава надлежен административен акт за сключен брак от лице по гражданското състояние, то религиозният брак не удостоверява сключването на брак, съгласно Конституцията, СК и Закона за гражданската регистрация.

Съдът не намира за необходимо да обсъжда съдържащата се информация в представените по делото и приети доклад на БХК, сравнителен анализ, статия, преводи на доклади на Комитета срещу изтезанията на Съвета на Европа за 2024 г. и 2025 г. и доклад на националния превантивен механизъм за извършени проверки в структури на Дирекция „Миграция“ към МВР и ДАБ – МС, тъй като тя е неотнормима към преценката на административния орган относно липсата на нови обстоятелства или различна информация от отразената в становището на ДАНС, които да са свързани с преразглеждане на законосъобразността на задържането.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ответникът е представил административната преписка по повод постановеното решение. С определение от 27.03.2025 г. е указано, на основание чл. 192 от ГПК, на трето неучастващо по делото лице – ДАНС да предостави административната преписка по рег. № М – 1459 от 03.02.2025 г. въз основа на която е издадено становище, че във връзка с искане за преразглеждане на настаняване в ПЗТ от М. Н. Х., не е отпаднало основанието за настаняване в ПЗТ. В изпълнение на дадените указания в АССГ е изпратена преписка от ДАНС. Информацията от ДАНС, обособена в отделен том, при спазване на изискванията на ЗЗКИ и е приета като доказателство в съдебни заседания от 29.04.2025 г. и от 17.06.2025 г.

Жалбата, по повод на която е образувано настоящето съдебно производство вх. № 4823 от 26.02.2025 г. по описа на АССГ, е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, вр. чл. 45в, ал. 5 ЗУБ, от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Обжалваното решение е постановено от компетентен орган - председателя на ДАБ съгласно правомощието му по чл.45в, ал.1 ЗУБ да издава мотивирано решение за настаняване на чужденци, търсещи закрила, в центрове от този тип.

Решението е издадено в съответствие с изискванията по чл.45в, ал.3 ЗУБ за съдържание: посочени са фактическите и правните основания за настаняването, реда и срока за обжалване, не е посочена само възможността за безплатна правна помощ и представителство - изискване за съдържанието по същата разпоредба. Това обаче не е съществено отклонение от изискванията за съдържанието, доколкото кандидатът е представляван от адвокат в производството по издаване и обжалване на решението.

Не се откриват и съществени нарушения на процедурата, доколкото решението е постановено във връзка с молба на чужденеца и е взето предвид становище от ДАНС.

Съдът установява, че решението е издадено в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта му, като съображенията за това са следните:

На първо място настаняването е за срок, който не може да бъде определен като „най-кратък срок“ нито по смисъла на чл.9, параграф 1 от Директива 2013/33/ЕС, нито по смисъла на чл.45б, ал.1 от ЗУБ.

С обжалваното по делото решение е продължено настаняването на жалбоподателя в помещение от затворен тип към РПЦ – С., което настаняване е било продължило във времето до момента на това решение повече от година, и с него продължава над този срок.

Член 9, параграф 1 от Директива 2013/33 ЕС гласи, че кандидат за международна закрила се задържа единствено за възможно най-кратък срок и задържането продължава само докато е приложимо основанието за него по чл.8, параграф 3, като административните процедури, които се отнасят до основанието за задържане, се изпълняват надлежно, а забавянията при тези процедури, които не могат да бъдат вменени в отговорност на кандидата, не оправдават продължаване на задържането.

Националният закон ЗУБ транспонира директивата, като чл. 45б, ал.1 урежда задържането като крайна мярка - когато не може да бъде ефективно приложена мярката по чл. 45а (за своевременно разглеждане на молбата за международна закрила или за осигуряване участието на чужденеца, търсещ такава закрила, председателят на ДАБ или оправомощено от него длъжностно лице може да разпорежи задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията) и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок.

Период на задържане продължаващ почти две години не е възможно най-кратък срок по нито един критерий – било правен в контекста на горните текстове, било житейски. Съдът основава извода си като тълкува използвания и в чл. 9, параграф 1 от Директива 2013/33/ЕС, и в националния закон чл.45б, ал.1 от ЗУБ, израз „възможно най-кратък срок“, съотнасяйки го със сроковете за разглеждане на молбата за международна закрила и с други аналогични срокове. Аргумент е и разпоредбата на чл.45г, ал.5 от УБ, съгласно която неприключването на производството в предвидения по този закон срок не по вина на чужденеца, търсещ международна закрила, не може да бъде основание за продължаване на настаняването в център от затворен тип. Тоест сроковете за производството по разглеждане на молбата за закрила от органите на ДАБ, имат значение при преценка дали задържането е за възможно най-кратък срок.

Видно от текста на чл.45б, ал.1 от ЗУБ мерките, прилагани на чужденци, търсещи международна закрила, които са явяването на всеки две седмици пред длъжностно лице от ДАБ или ако тя не може да се приложи ефективно, крайната мярка задържане в център от затворен тип, обезпечават производството по молбата за закрила пред административния орган - своевременно разглеждане на молбата за международна закрила или за осигуряване на участието на чужденеца. В настоящия случай производството пред административния орган по молбата за закрила е приключило с решение за отказ, което е обжалвано пред съда и е налице постановено решение на първата инстанция – решение № 23175/04.07.2025 г. по адм.д. № 2514/2025 г. по описа на АССГ, което е служебно известно на настоящия състав. Съгласно чл.75, ал.1 от ЗУБ председателят на ДАБ взема решение по молбата за закрила в срок до 6 месеца от образуване на производството за предоставяне на международна закрила, като ал.5 предвижда, че максималният срок за произнасяне по молбата за международна закрила е 21 месеца от датата на подаването ѝ, а съгласно чл.85, ал.1 първоинстанционният съд се произнася в срок до 1 месец от образуване на делото. Видно е, че ЗУБ урежда кратки срокове за приключване на производството по закрила пред административния орган и на съдебния контрол върху решението му по молбата. Както посочва Директивата в чл.9, параграф 1 „забавянията при тези процедури, които не могат да бъдат вменени в отговорност на кандидата, не оправдават продължаване на задържането“. Но дори и да се приеме, че не се касае за забавяне на процедурата, предвид съдебното обжалване, вече е налице произнасяне по молбата от председателя на ДАБ с решението по молбата и

производството по разглеждане на молбата за закрила пред административния орган е приключило – в случая с решение № 1412/06.02.2025 г.

Следователно, съотнесено към сроковете по ЗУБ за разглеждане на молбата за закрила в административното производство, което задържането и то като крайна мярка обезпечава, продължаването му близо 2 години не е „възможно най-кратък срок“.

Срокът на настаняването на жалбоподателя, разпоредено по реда на ЗУБ с обжалваното решение, надхвърля максимално допустимия срок за задържане съгласно Директива 2008/115 ЕО във връзка с процедура за връщане вследствие на незаконно пребиваване и чл.44, ал.8 от ЗЧРБ, съгласно които този срок е 18 месеца и се прилага включително в случаите на наложена принудителна административна мярка „експулсиране“ при основание заплахата за националната сигурност и обществения ред. Не би следвало по отношение на задържането кандидатът, подал молба за закрила, да се третира по тежко от чужденец с незаконно пребиваване, само заради подадената от него молба за закрила, при разглеждане на която се е стигнало до забавяния в окончателното решение, които забавяния не могат да бъдат вменени изцяло в отговорност на кандидата. В този смисъл продължаването на срока на задържането над предвидените максимални срокове за разглеждане на молба за закрила и двойно повече от сроковете на задържане, ако жалбоподателят не е бил подал молба за закрила и беше задържан заради незаконно пребиваване и с цел извеждане, е необосновано и непропорционално ограничение на неговото основно право на свобода, дори и при дадения превес на обществения интерес, защото надхвърля допустимата намеса, която изисква задържането да е за възможно най-кратък срок. Всяко задържане на гражданин на трета страна, без значение дали съгласно Директива 2008/115 ЕО във връзка с процедура за връщане вследствие на незаконно пребиваване, дали съгласно Директива 2013/33 на ЕС във връзка с разглеждане на молба за международна закрила, или пък съгласно Регламент „Д. III“ във връзка с прехвърляне на търсещо такава закрила лице в държавата членка, компетентна да разгледа молбата му, засяга сериозно правото на свобода, закрепено в член 6 от Хартата. С оглед на сериозността на тази намеса в правото на свобода, закрепено в член 6 от Хартата, и предвид важността на това право правомощието, признато на компетентните национални органи да задържат гражданите на трети страни, е строго регламентирано. Съответно мярка за задържане може да бъде постановена или продължена само при спазване на общите и абстрактни правила, които определят условията и реда за задържането (решения на СЕС по С-387/2024, по С-704/20 и С-39/21).

При всички положения едно задържане на чужденец на едно и също основание, в едно от изброените по горе производства, в случая по молба за международна закрила, което продължава повече от три години, е несъразмерно засягане на правото му на свободно придвижване, не отговаря на условието „възможно най-кратък срок“ и не оправдава целта – разглеждане на молбата за закрила, когато е по ЗУБ или извеждане, когато е по ЗЧРБ. Отделен е въпросът, че съгласно тълкуването, дадено в посоченото решение на СЕС по С-387/2024 незаконосъобразността на задържането на лицето, на основание молба за закрила, не означава и незаконосъобразност на задържане на лицето, на някое от другите основания, ако е налице такова (в случай, че отпадне качеството кандидат за закрила и е налице основание за задържане по Директива 2008/115 ЕО във връзка с процедура за връщане). В настоящото производство се разглежда основанието за задържане по ЗУБ и неговата продължителност над допустимата.

Независимо, че нито в Директивата, нито ЗУБ определят максимален срок на задържането, следва да се посочи, че максимален срок не е предвиден, защото е поставено изискване срокът на задържането да е възможно най-кратък и да се държи сметка за забавяния в процедурата, които не могат да се вменят на задържания. Отговор може да се намери в тълкуването на СЕС в решение

по съединени дела С-924/19 PPU и С-925/19 PPU: „.....Член 9 от тази директива (Директива 2013/33) обаче трябва да се тълкува в смисъл, че не задължава държавите членки да определят максимална продължителност на задържането, стига тяхното национално право да гарантира, че задържането продължава само докато е приложимо основанието за това и административните процедури, свързани с това основание, се изпълняват надлежно. Специализираният орган по въпросите на националната сигурност ДАНС поддържа непроменливо становище от 04.12.2023 г. (писмо вх. № 2-154) до момента и по настоящото дело (информация по указание на съда от м.03.2025 г.), че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност и че не е отпаднало основанието за настаняването в помещение от затворен тип, т.е., твърди се от компетентните органи, че все още е приложимо основанието за задържане. В случая стои въпросът дали административните процедури, свързани с това основание, се изпълняват надлежно. Ако става въпрос за административните процедури, свързани с молбата за закрила, то те са приключили пред административния орган, с издаване на решението на председателя на ДАБ и пред първоинстанционния съд при обжалването му по адм.д. № 2514/2025 г. по описа на АССГ. От тази гледна точка задържането с основание молба за закрила по ЗУБ, след като е постановено решение по молбата за закрила, не е оправдано, тъй като целта му е да обезпечи своевременното разглеждане на молбата за международна закрила или осигуряване участието на чужденеца, търсещ такава закрила (аргумент от чл.45а от ЗУБ). Преди да постанови решението, с което разглежда молбата за международна закрила по същество, органът е задължен по силата на чл.75, ал.2 ЗУБ да обсъди и събере всички относими към личното положение на чужденеца факти и обстоятелства. Следователно, с постановяването на решението, с което молбата за закрила е разгледана по същество, вече не съществува пречка за преценката на тази молба на каквото и да е основание и настаняването му в помещението от затворен тип не може да бъде свързано с разглеждането на молбата му за международна закрила. В съответствие с този извод е и чл.9, параграф 1 от Директива 2013/33, че настаняването продължава само докато са приложими основанията за задържане, предвидени по чл.8, параграф 3 от Директивата, а в параграф 2 на същия чл.9 е предвидено задължение за надлежно изпълнение на административните процедури, които се отнасят до основанията за задържане. По делото няма данни за извършвани административни процедури, относими към разглеждане на молбата за закрила след постановяването на решението за отказ от 06.02.2025 г., такива не следват и от закона. Поради това след приключването на производството по разглеждане на молбата за закрила пред ДАБ настаняването на жалбоподателя в помещение от затворен тип се основава само на подадената молба за международна закрила, което е недопустимо, съгласно чл.8, параграф 1 от Директива 2013/33 и чл. 45б, ал.2 ЗУБ.

Действително, съдебното обжалване на решението по молбата за международна закрила на жалбоподателя не е приключило с окончателен съдебен акт, но при справка в деловодната система на АССГ се установява, че вече е прието решение на първа инстанция и съгласно решение на СЕС по дело С-534/11 Директива 2008/115/ЕО вече е приложима. Освен това процедури, свързани с основанието за задържане, което е, че лицето представлява заплаха за националната сигурност, са тези по ЗЧРБ, съответно Директива 2008/115/ЕО и те се изпълняват като се предприемат мерки от миграционните власти във връзка с информацията за застрашаване на националната сигурност. Прави впечатление, че от 2023 г., по повод молбата за закрила ДАНС в становище от 04.12.2023 г. възразява на жалбоподателя да бъде предоставена закрила, защото чужденецът представлява заплаха за националната сигурност и за защитата ѝ е необходимо да бъде задържан в център от затворен тип и поддържа това си становище при всяко преразглеждане на задържането, но по делото няма данни председателят на ДАНС да е упражнил правомощията си чл.42, ал.1, т.2 във

връзка с чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ като наложи на жалбоподателя ПАМ „експулсиране“ и налагане „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“. Тази заповед подлежи на незабавно изпълнение, видно от текста ѝ и посочената разпоредба на чл.44, ал.4, т.3 от ЗЧРБ. Няма данни ДАНС да е предприела такива мерки. След като жалбоподателят представлява заплахата за националната сигурност на основание чл.67, ал.3 ЗУБ, и преди да влезе в сила акт по молбата му за закрила, спрямо него е допустимо да бъдат налагани и изпълнявани принудителни административни мерки по реда на Закона за чужденците в Република България, в това число на основания, свързани със заплахата за националната сигурност и обществения ред. Съгласно чл.67, ал.1 ЗУБ принудителните административни мерки „отнемане правото на пребиваване“, „връщане“, „експулсиране“ и „забрана за влизане в страната“ не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение. Посочената забрана за изпълнение на принудителните административни мерки по ЗЧРБ обаче отпада съгласно ал. 3 на чл.67 от ЗУБ, когато има основания да се смята, че чужденецът, търсещ или получил закрила, представлява опасност за националната сигурност. В случая според ДАНС е така, но повече от година и половина откакто е установена тази опасност няма данни председателят на ДАНС да е издал заповед за налагане на такива мерки и няма данни дали предприема някакви действия по изпълнението им, освен да поддържа пред ДАБ, че основаниято за задържане по реда на ЗУБ на лицето не е отпаднало. В този смисъл не може да се направи извод, че и административните процедури, свързани с основанията защита на националната сигурност, се изпълняват надлежно от миграционните власти, които забавят изпълнението на своите правомощия в тази област, за сметка на задържане на чужденеца от страна на органите по международна закрила, за един значително продължителен срок, отколкото е разглеждането на молбата.

На второ място продължаването на настаняването не се предхожда от преценка за прилагане на по - лека мярка. В горния контекст на значителна продължителност на срока на задържане, от значение при проверката за законосъобразността на поредното му продължаване е обстоятелството, че председателят на ДАБ, преценявайки за пореден път молба на М. Н. Х. за преразглеждане на задържането му, не е спазил изискването на чл.45б, ал.1 от ЗУБ. Тази преценка е дължима при всяко преразглеждане на задържането. И както е разписана разпоредбата, прилагането на по - леката мярка задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията (само тази е предвидена в националното право в изпълнение на чл.8, параграф 4 от Директива 2013/33 ЕС) не е обвързано с основанията за задържане. Основанието по чл.45г, ал.1, т.3 ЗУБ - когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред не изключва преценката за приложение на мярката по чл.45а. За да се пристъпи към прилагане на мярката по чл.45б ЗУБ за временно настаняване в център от затворен тип, следва да е изпълнено изискването по ал.1 на същата норма - да не може да бъде приложена ефективно мярката по чл.45а от същия закон. Според мотивите на решението само е отбелязано, че е изпълнено изискването по чл.8, параграф 4 от Директива 2013/33/ЕС в националното право да са предвидени правила във връзка с алтернативи на задържането, като задължение за редовно явяване пред органите, внасяне на парична гаранция или задължение да се остане на точно определено място, като нормата е транспонирана в чл.45а ЗУБ, но извън това споменаване за нормативна уредба няма изложени конкретни мотиви по приложението ѝ, няма данни или формирани изводи за невъзможност да се приложи мярката по чл.45а ЗУБ, изобщо не е обсъждана възможността към прилагането на по - лека мярка. Отново решаващият довод е становището и изключителна компетентност на ДАНС относно основанията за продължаване на задържането и превесът е на обществения над личния интерес.

Всичко това прави продължаването на настаняването по реда на чл.45б, ал.1 от ЗУБ в помещение

от затворен тип към РПЦ – С. на М. Н. Х. във връзка с молбата му за международна закрила от 29.11.2023 г. незаконосъобразно и обжалваното решение на председателя на ДАБ следва да бъде отменено. Съгласно чл.45г, ал.6 ЗУБ, когато административен или съдебен ред се установи, че настаняването в център от затворен тип е незаконосъобразно, чужденецът се освобождава незабавно.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 46 – ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № РПЗТ-7/06.02.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е продължено настаняването на М. Н. Х., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН] в помещение от затворен тип към РПЦ – С..

Съгласно чл.45г, ал. 6 от ЗУБ и предвид установеното с настоящото решение незаконосъобразно продължаване на настаняването с решение № РПЗТ-7/06.02.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, чужденецът се ОСВОБОЖДАВА незабавно от помещението от затворен тип към РПЦ – С..

Решението на съда е окончателно съгласно чл.45г, ал.4, изр.второ от ЗУБ.

Съдия: